

af Revolution gælder Magten, og den magtesløse Højesteret er uden nogen Betydning.

Spørgsmaalet er alene, hvorvidt Domstolene kan erklære en Lov ugyldig, som alle Lovgivningsmagtens Faktorer paa regelmæssig Maade har vedtaget ud fra den fasteste Overbevisning om, at denne Lov er i fuldeste Overensstemmelse med Grundloven. Nu er det et Faktum, som ingen kan bestride, at der findes ingen positiv Hjemmel i vor Lovgivning og vor Forfatning for, at Domstolene kan tilsidesætte en saadan Lov, og saa maa man spørge: Hvem er de nærmeste til autentisk at fortolke Grundloven, Lovgivningsmagten eller Domstolene? Her er der efter min Mening ingen Tvivl om, at Skønnet over, hvorledes Grundlovens Bestemmelser rettest skal forstaas, kun kan øves af Rigsdagen og Regeringen. Rigsdagen og Regeringen har heller aldrig hidtil taget fejl i dette Spørgsmaal. Det gjorde imidlertid Domstolene i Provisorietiden, hvilket ikke giver dem nogen Fortrinsret i dette Tilfælde. I Danmark har vi ingen anden Forsamling end Rigsdagen, hvis Sammensætning er et alsidigt Udtryk for hele Folket, og som raader over et indgaaende Kendskab til Folkets Ønsker og Trang. Ej heller har vi nogen anden Forsamling, som er i Besiddelse af en saadan almenmenneskelig Forstaaelse af og dybtgaaende Indsigt i Folkets Livsvilkaar og Kendskab til, hvad dets Tarv kræver. Rigsdagen er den eneste Forsamling, hvis Medlemmer overfor Folket selv er ansvarlige for, hvad de foretager eller undlader, og Rigsdagen er det eneste Sted, hvor Statens Anliggender drøftes i fuld Offentlighed for hele Folkets Øjne, Genstand for den mest levende Kontrol og Kritik. Rigsdagen er Folket selv, organiseret til at styre sine egne Anliggender. Over det danske Folks egen Organisation staar ingen Embedsmyndighed.

Det er efter min Mening meget slemt, at Højesteret har tilladt Nedlæggelse af Paastand i dens Skranke, gaende ud paa, at Regering og Rigsdag har brudt Grundloven ved Lensloven, ved Fæsteafsløsningsloven og ogsaa i andet Tilfælde. Det var dog latterligt at sætte den Rigsdag, der havde nægtet at vedtage det radikale Ministeriums Lovforslag om Ekspropriation, under Tiltale for grundlovsstridig Krænkelser af Ejendomsretten. Derimod maa jeg hævde, at det er med begrundet Harme, at i hvert Fald jeg som gammel Rigsdagsmand ser paa, at

der Gang paa Gang skal procederes i Højesteret om, hvorvidt Rigsdag og Regering har handlet grundlovsmæssigt i en Sag, men det er jo sket, og der er procederet flere Gange. Den Højesteret, som mente sig forpligtet til at dømme efter de provisoriske Love, som Højreregeringen udstedte, kan efter min Mening ikke med Rette tiltage sig nogen i den positive Ret ikke hjemlet Adkomst til at underkende Love, som begge Rigsdagens Ting paa lovlig Maade har vedtaget og den socialistiske Regering stadfæstet.

Hvad vilde der for øvrigt ske, hvis Højesteret f. Eks. erklærede Huslejelovgivningen gennem Aarene for at være og stedse have været ugyldig? Kan De tænke Dem, hvad der saa vilde ske? Efter den Opfattelse af vor Forfatning, som Højesteret hævder, har Højesteret Myndighed til at sige, om de Love, som vi har vedtaget angaaende Reglerne for, hvilken Betaling man maa tage for Udleje af Husrum, naar der er Bolignød, er grundlovsstridige, det er Indgreb i Ejendomsretten, en Ejer maa have Lov til at tage saa meget, han vil, i Leje af de Lejligheder, som tilhører ham. Sæt nu, at Højesteret gjorde det (Afbrydelse af *Johannes Lov*). Det gør den ikke, siger det ærede Medlem, men den har Lov til at gøre det efter det ærede Medlems Mening, eller ogsaa er det ærede Medlem fornuftigere, end jeg antog — der kan jo ogsaa være fornuftige Medlemmer i hans Parti. Enhver maa kunne se, at Højesteret ved at tage sig Myndighed til at gøre noget saadant er kommet ud, hvor den ingen Bund har under Fødderne. Ved Genneførelsen af en saadan Myndighed vilde Højesteret skabe en grænseløs Retsusikkerhed, som Ørsted har sagt. Hvem vil benægte, at der derved vilde skabes en ny Retstilstand og en daarligere end den, vi hidtil har haft? En saadan Forringelse af Retstilstanden i Danmark føler jeg det som en Pligt at modarbejde af al min Evne.

Højesteret har i Domssager den endelige afgørende Myndighed til at sige, hvorledes en Lov rettelig skal fortolkes. Hvis Lovgivningsmagten i et Tilfælde maatte mene, at Højesterets Afgørelse stred imod Grundloven, maatte Lovgiverne alligevel som alle Landets Borgere bøje sig for Højesterets Afgørelse i det foreliggende Tilfælde, som var afgjort af Højesteret. Lovgivningsmagten kan ikke omstøde en Højesteretsdom, og lige saa lidt kan Højesteret omstøde en Lov, som Rigsdag og Regering i Forening har givet paa lovlig Maade. Men Højesteret maa dømme efter Loven.

Herimod rejser man den Indvending, at